

Roman Honet

świat był mój

Biuro Literackie ♦ Wrocław 2014

zimowe porządki

zmarły to ciało, w które wchodzi
bóg, żeby się przespać. otacza go
mroźna, grudniowa noc, owija
pociąg zatrzymany w polu, kobiety
z latarkami na czołach – małe
kwadraty z mosiądzu i szkła, trzęsące się,
jak gdyby miały w środku ważkę
lub nasienie. przez mrok
przechodzą naraz – modlitwy i wycie, diakoni
z seminarium niosą respirator
i biblię, i talerz, i łyżkę,
i gąbkę. nigdy się nie dowiedzą – zmarły to ciało,
które jest już czyste. po bogu sprzęta
ziemia, od tego ją ma

dlatego jest nic

a potem musieliśmy się pożegnać.
pociąg, czerwone lampy w ostatnim wagonie
jak żarnik w oddalających się oczach,
worki liści oparte o drzewo,
może rzeźby z oddechu i bieżącej wody. może:
więc tak nie było. nie wtedy

tamtego roku rozpoczął się czas,
który biegnie dla wszystkich
prócz ciebie. nic jest – i jest trudniejsze,
pochodzi od zdolniejszych bogów, którzy potrafią
stworzyć nicość i nauczyć ją
chodzić, żeby sama jadła

puszki i gnój leżące na rozżarzonej słomie
na podwórkach, deszcz meteorów
widziany w nocy, dawno, psy uchwycone
w biegu – to, co oswoiliśmy,
co nam się zdawało

szept samotnego o ubiegłych nocach

jeśli samotny o ubiegłych nocach
szepcze – to wczoraj, albo –
bóg je wymyśli dopiero w tym roku,
to jego oczu nie da się uleczyć. nie
żeby żal, trawy rozchylające się

jak nozdrza lisów z giętkiego szkła
z prążkiem krwi na wierzchu, dlatego
płyną tak cicho i drżą. przeszłość
to wódka lub kość pod powieką,
pomniejszająca wszystko,

oprócz siebie samej. nie
żeby szukać narzędzi i nazw, lamp naprowadzających
przy lotniskach – to rozpoczęło się
i skończy tam, w miasteczku
położonym wśród wzgórz:

gdzie biegło życie
i gdzie biegła śmierć – dla tego szeptu
o ubiegłych nocach, choćby dla żartu –
mogły się nie spotkać

powrozy

kobieta, kiedy się z nią żegnasz,
i śmierć, gdy cię przyjmuje,
mówią to samo – musisz iść

nad pograżonym w ciszy miastem
i dziećmi w tym mieście, zmieniającymi się nocą
w strumień twarzy i głosów, ale okrytych już kryształem, lodem

nagle ptak jak wahadło z ubitego śniegu –
twój cień poprzedni

przed nastaniem ciała

i gruda ziemi, która je przyjęła

6. t.c.

zarodkowi

czas światła. powstawania powiek
i żal, że nigdy nie zdążyły drgnąć. tam,
przy torowisku, gdzie szukam ścieżki,
którą moglibyśmy wydeptać pewnego lata,
potykając się o oddalone montownie,
zaokrąglone kominy, blaszane puszki
na popiół, śrut. kręgi promieni
delikatnie przystające do nagrzaney
ziemi jak oczy dla nienarodzonego
jeszcze dziecka, lekkie i puste.
w sprawie zapomnienia nic nie wiem.
moje ciało rzuca twój cień

instrumenty czasu

rok, kiedy cię nie było. i rok,
gdy cię zabrakło, złączone
przez psy, zaprzęg ciągnący w koszu
boga z kijem do hurlingu

albo istotę tej rasy:
dziwną, żyjącą długo. kobiety
jak kwadratowe owce leżące
przy studni: sen,

przyjaciele – już nigdy,
żaden nie został. i ciało –
bęben z płuc i mięśni,
w który bili umarli zwabieni do krwi

i tam, gdzie uderzyli,
ubywało go. stało się echem

i teraz jest wszędzie

morze

kobieta wstaje znad brzegu,
odchodzi. wraz z nią znikają – śmieci i twarze obleczone
w nagrzaną, aluminiową folię,
zostań – to niesłyszane nigdy westchnienie
lub skowyt. kobieta wstaje znad brzegu,
za nią pożar, zmierzch –
morze zwija się w okrąg,
wrzące od jej cienia – w nocy ostygnie,
odparuje go, wypłuje wszystko,
co ją przypomina

nikt nie zaśnie

przez pleśń i poskręcane korzenie, przez
klepisko w kotłowni, przez zardzewiałe
rury pieca centralnego ogrzewania,
pokryty pyłem i rozpuszczalnikiem,
przez cztery ściany, wycinające
kawałek powietrza
(dom. dom bez kobiety),
zaszyty w szczurze lub pająku
dzisiejszej nocy przeciska się
mesjasz. nikt nie zaśnie
pod ziemią – przysięgam

spis wierszy

zimowe porządki	5
dlatego jest nic	6
lilia	7
szept samotnego o ubiegłych nocach	8
powrozy	9
rozmowa trwa dalej	10
6. t.c.	16
lakier	17
sen o głowie pod płynnym niebem	18
znowu cię wołają	19
spowiadający odwraca się	20
czekający na wdowców odwraca się	21
instrumenty czasu	22
czerwony chleb	23
są z nami	24
morze	25
tańcząc wśród krów	26
widok w czerwcu	27
śmierć a ptaki	28
garść soli	29
inspektor pól urnowych	31
powieszonoego wstępowanie w rybę	32
o łazarzu latającym	33
pościel przydrożna	34
stanisław czycz wraca do sorrento	35
staruch w skrzyni	36
pożegnanie z i.	38
trasy kolejowe	39

nikt nie zaśnie	40
boże narodzenie nad brzegiem rzeki zwierząt	41
poradnia wszelkich religii	46
dla śpiącej	
jabłonie	47
miesiąc nieśmiertelnych	48
delikatność żywołów	50
gad	51
bieg. robak	52
rzeczy używane	53
gwóźdź	54
nota	56